

Erasmus
oči
studentů 2
Pracovní stáže

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

GŘ pro vzdělávání a kulturu
Program celoživotního učení

Uspořádala: Olga Heclová a Jana Pávková
Odborná korektura: Lukáš Andree
Náklad: 5 000 ks

ISBN: 978-80-87335-22-2

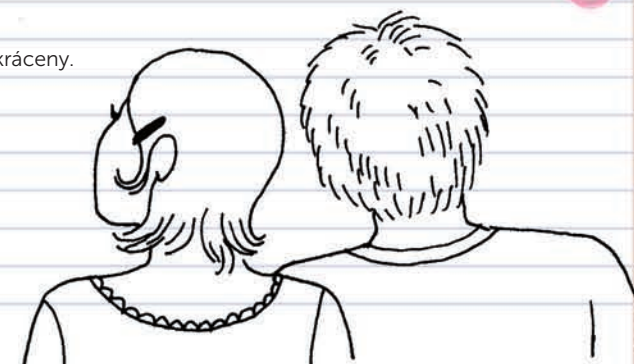
Úvod

Dostává se vám do rukou publikace „Erasmus očima studentů 2“, která je volným pokračováním prvního dílu „Erasmus očima studentů“ vydaného Domem zahraničních služeb/Národní agenturou pro evropské vzdělávací programy v roce 2010. Na rozdíl od první publikace, která shrnovala zkušenosti studentů se studijními pobyty Erasmus, ta letošní nabízí zkušenosti studentů s pracovními stážemi programu Erasmus. Jejím obsahem jsou příspěvky samotných účastníků a zároveň obecné informace o programu Erasmus včetně statistických údajů.

Sborník je vytvořen na základě esejí a fotografií zaslaných do soutěže Erasmus Student Label 2010 vyhlášené Domem zahraničních služeb/Národní agenturou pro evropské vzdělávací programy v září 2010. Doufáme, že uvedené příběhy účastníků programu Erasmus podpoří další studenty v rozhodnutí překonat s Erasmem své hranice...

Děkujeme všem, kteří přispěli k vytvoření této publikace.
Inspirativní čtení přeje tým programu Erasmus

★ Texty byly upraveny a redakčně zkráceny.

O programu Erasmus

Program Erasmus je součástí Programu celoživotního učení, který je schválen na období let 2007-2013, a je jedním z nejznámějších programů Evropské unie zaměřených na vzdělávání a odbornou přípravu. Studentům umožňuje zahraniční studijní pobyty a pracovní stáže, zaměstnancům vysokoškolských institucí pak možnost výuky nebo školení v zahraničí. Program Erasmus je největší program podporující evropskou spolupráci v oblasti vysokoškolského vzdělání. Do programu je zapojeno přes 90 % evropských univerzit z více než 30 účastnických zemí.

Mobilita studentů má velký přínos pro samotné studenty i pro další rozvoj mezinárodní spolupráce vysokých škol. Zahraniční zkušenost přináší studentům možnost srovnání s jinou organizací studia a novými výukovými metodami. Studenti si v zahraničí prohlubují své znalosti jak po odborné stránce, tak po jazykové stránce. Erasmus dává studentům šanci nejen studovat nebo pracovat, ale i žít v cizí zemi, poznat její kulturu a sociální prostředí. V mnoha případech je program Erasmus podnětem pro rozvoj další mezinárodní spolupráce. V rámci pracovní stáže může student ještě během studia absolvovat cennou praxi v oboru a zkusit si uplatnit se na evropském pracovním trhu, a to například v podniku, školicím, výzkumném středisku nebo i v jiné organizaci. Pracovní stáž může trvat, stejně jako studijní pobyt, od 3 do 12 měsíců a musí být dopředu domluvena mezi vysílající vysokoškolskou institucí, studentem a přijímající organizací. Reakce studentů jsou téměř beze zbytku kladné a velmi si pochvalují získávání praktických zkušeností v době, kdy jejich potenciální konkurence v oboru vstřebává šedivou teorii.

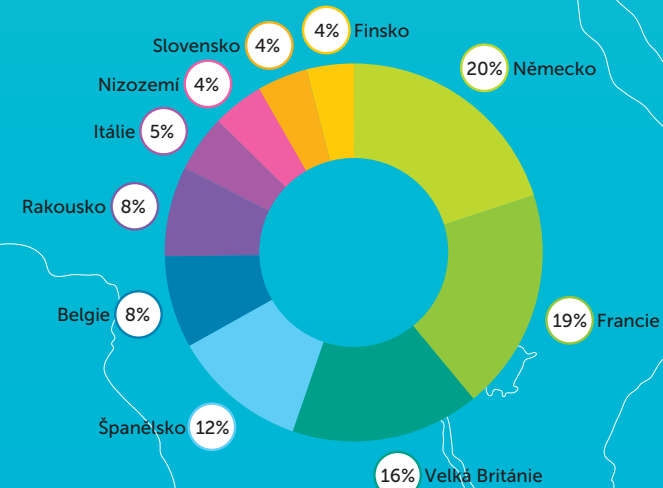
Státy zapojené do programu Erasmus v roce 2010

Nárůst počtu studentů vyjíždějících na pracovní stáže

Akademický rok	Počty studentů
2007/2008	252
2008/2009	605
2009/2010	637
Celkem	1 494

10 nejoblíbenějších zemí studentů vyjíždějících na pracovní stáže

7 italských náhod

Když jsem se poprvé v životě dostal do Itálie, bylo to asi před 10 lety, kdy jsem se spolu s dalšími muzikanty zúčastnil pouličních festivalů. Nezapadlo mě, že by pro mě tento počin mohl mít tak dalekosáhlé důsledky. O pár let později se mi při studiu architektury v Praze na ČVUT naskytla příležitost podívat se do Itálie znovu, tentokrát ale ze studijních důvodů. Po roce stráveném ve Ferrare jsem byl prodchnut a nadšen atmosférou italských měst, vůní a nezaměnitelnou chutí lahodné kávy a hlavně životním stylem Italů. Dostatečně jsem zvládl italštinu natolik, abych mohl zkusit i pracovní stáž v této zemi, pro niž jsou slova temperament a design vlastní.

Brzy po návratu z Ferrary jsem projevil na fakultě zájem o program Erasmus – pracovní stáž v Římě v ateliéru se zvučným názvem *Massimiliano Fuksas*. K mému velkému potěšení byla žádost kladně vyřízena a od této chvíle se začíná odehrávat můj „italský“ příběh a „uzavírají se další kruhy mého života“.

Práce v tomto ateliéru byla pro mě velkým přínosem. V početném kolektivu mladých lidí, pocházejících doslova z celého světa, jsem měl možnost spolupracovat na projektech, které v našem oboru potkávají architekta někdy jen jednou za život. Od designu užitkových předmětů přes urbanismus italských pobřežních měst až po mrakodrapy v Číně. Ateliér byl důsledně a skvěle organizován a rozdělen do několika pracovních sekcí zabývajících se jednotlivými projekty. Jelikož jsem již v minulosti měl zkušenosti s výrobou architektonických modelů, dostal jsem se do „sala plastici“, kde docházelo k designování a modelování všech projektů. Díky tomu jsem měl možnost podílet se na velkém množství právě probíhajících zakázek.

Zajímavým pojítkem v mém příběhu se však stala zprvu nenápadná a vlastně nepodstatná skutečnost, kterou bylo mé ubytování v Římě. Jednak z důvodu skrovných finančních možností, ale i velkou náhodou jsem se ubytoval jako student-podnájemník v římské rodině. Jelikož mě kromě italského designu zajímá i místní kultura, bral jsem to jako další zajímavou životní zkušenost – poznat život italské rodiny. Téměř jako podle filmového scénáře jsem se nakonec zamiloval do dcery paní bytné a moje stáž tak dostala další rozměr.

Vojtěch Pošmourný

České vysoké učení technické v Praze
stáž v Fuksas Architetto, Roma
Itálie

Asi bych teď mohl vyjmenovat seznam mnoha náhod, které mě v další době potkávaly a vlastně potkávají dodnes:

Náhoda číslo 1 – Dcera oné paní bytné je čirou náhodou také studentka architektury, takže jsme v sobě našli kromě sympatií i profesní zalíbení a rozebírali společně projekty mé, její i paně Fuksasovy.

Náhoda číslo 2 – Otec té mé krásné slečny je překvapivě také architekt a navíc výborný malíř vyučující estetiku na římské univerzitě. Setkání s ním bylo pro mě velmi inspirativním zážitkem.

Náhoda číslo 3 – Tou dobou, kdy probíhala má stáž, byl na dovolené v Římě také můj profesor z fakulty v Praze, u kterého jsem hodlal vypracovat mou blížící se diplomovou práci. Na společné večeři jsem mu vyprávěl můj příběh, jak jsem se dostal do Itálie a co všechno mě potkalo při pobytech organizovaných Erasmem. A nyní se dostávám opět k prvním řádkům tohoto textu. Vyprávěl jsem o mém příteli z Ferrary a řediteli hudebního festivalu v jedné osobě.

Náhoda číslo 4 – Poznal jsem jej díky skutečnosti, že hrají na housle. Představil jsem se mu se svou kapelou Trombenik a s přáním zúčastnit se nadcházejícího ročníku festivalu Ferrarabusers 2010.

Poté co jsem prozradil můj pražský původ, s potměšilým výrazem ve tváři mi oznámil, že má pro mě malé překvapení. Naši první schůzku jsme měli v jeho soukromém muzeu kanalizačních poklopů, jehož první exemplář pochází právě z Prahy. V současné době vlastní asi 110 poklopů z celého světa. Ačkoliv se zdá tento artikl jakkoli úsměvný či zvláštní,

díky jeho velkému nadšení a snaze se z neútulných prostorů, věnovaných mu městem, stává pomalými krůčky První muzeum litinových poklopů na světě.

Náhoda číslo 5 – Když jsem dovyprávěl tuto historku, můj profesor se na mě podíval a s vážným výrazem mi navrhl, abych právě toto muzeum zpracoval jako svůj diplomový projekt. Chvilí jsem váhal, ale pak jsem si uvědomil, že je to naprosto unikátní situace a příležitost, která se mi z čista jasná objevila na stole, a nabídku jsem přijal.

Náhoda číslo 6 – Diplomový projekt jsem zpracoval a tím se dostávám znovu zpět do Říma, kam jsem již tou dobou jezdil jako domů. Jelikož se jednalo o „italský projekt“, měl jsem si vybrat i „italského oponenta“. Kdo jiný, než profesor z římské univerzity by byl vhodným kandidátem pro tento úkol? Abych to zkrátil - následující týden jsem trávil v jednom úplně obyčejném římském paláci s obyčejným ateliérem v 5. poschodí, ale s neobyčejnými lidmi kolem sebe. Vyrobil jsem model k diplomovému projektu a silou vůle přesvědčil tvrdohlavého italského profesora, aby napsal svůj oponentský názor na můj projekt, kterým by byl schopen popsat celou knihu, a namačkat jej na pár řádků formátu A4.

Samotný oponentský posudek ve mě vzbudil pochybnosti nad přístupem a způsobem zpracování mého tématu a při obhajobě projektu mě nutil ke kritizování sama sebe a rozvíjení zajímavé diskuze s odbornou fakultní komisí. V samotné Ferrare měl projekt velký úspěch, kterého jsem se dočkal při prezentacích mezi vystoupeními na Ferrarabusers festivalu 2010 s naší klezmer kapelou Trombenik.

Náhoda číslo 7 – náhoda poslední, která by mohla psát další stránky tohoto zamyšlení. Stalo se faktem, že jsem byl v rámci mého doktorandského studia přizván ke spolupráci a koordinaci projektů mezi Stavební fakultou na ČVUT v Praze a fakultou Architektury na římské univerzitě Sapienza.

To je pro mě osobně dostatečnou známkou toho, jaký význam v mém profesním a osobním životě měla pracovní stáž Erasmus v Římě.

S Erasmem v řecké charitě

Tříměsíční výjezd na zahraniční praxi se neobešel bez hektických příprav. Ti otrkanější z nás to přešli s apatickým klidem a s tím, že se to nějak vyřeší. A kdyby to přece jen nešlo, jsem přesvědčená, že zázraky u naší koordinátorky zahraničních praxí jsou na denním pořádku. Vše vyřízeno a odlétá se i navzdory mlze a zpožděným letům.

Noční Athény nás přivítaly příjemně teplým únorem a usměvavými Řeky. Nebylo by to ono, kdybychom do bytu jely v klidu. K prasknutí nacpaný kufr – samozřejmě samými nezbytnostmi - mé spolucestující nevydržel očekávanou mobilitu a kolečka se v metru rozletěla do všech stran.

Přišlo pondělí ráno a my s entuziasmem kmítaly na Kapodistriou, číslo 52. V místě určení náš pohled spočinul na ceduli s nápisem Caritas Athens – Refugee programme, pak na celé budově a nakonec na lidech u ní. Bylo to neuvěřitelné, dlouhou ulicí se táhl had lidí čekajících na znamení vrátneho charity. Lidé z různých koutů Afriky a bývalého území Persie se jako ovečky řadili jeden za druhým.

Vrátný Jean-Pierre, původem z DR Kongo, nás přivítal a poslal do nejvyššího patra, kde byly kanceláře pro sociální pracovníci, sekretářku i ředitele. Všichni nás srdečně přivítali, provedli celou budovou a ihned nám nabídli práci v jídelně. S nadšením mohu říci, že ohromení z prvního dne mi zůstalo i po celé následující tři měsíce. Pondělní rána byla věnována distribuci oblečení pro ženy a děti, což byla velká příležitost pro navázání kamarádství s dětmi různého věku. Čtvrteční rána byla o něco náročnější. Práce v oddělení distribuce oblečení pro muže si čas od času vynutila přivolání ochranky. V jídelně byla práce fyzicky nejnáročnější, ale i nejzajímavější. Každý den byl nasazen jiný tým složený z 5-10 dobrovolníků.

Výhodou stážistek bylo, že klienti charity se rádi podělili o své příběhy, takže jsme si často povídali o tom, co bylo, o tom, co očekávají, co by chtěli a jak to asi bude. Nejedno vyprávění mi utkvělo v paměti. Praxe v programu pro uprchlíky mě obohatila nejen o profesní zkušenosti, ale i o přátele. I v tomto směru jsem mnoho získala.

Markéta Stodolová

CARITAS - Vyšší odborná škola sociální
Olomouc
stáž v Caritas Athens – Refugee Programme
Řecko

Erasmus - netypický příběh úspěchu

V zahraničí jsem s Erasmem strávila zhruba patnáctinu svého do-
savadního života. Jednu z nejdůležitějších patnáctin, a to hned z několika
důvodů. V první řadě jsem se osamostatnila, dokázala si, že přežiju sama
v cizí zemi, že se mi tam moc líbí, ale také se ráda vracím domů. Studium
a pracovní stáž v Rakousku, Německu a Švédsku mi umožnily zdokonalit
se v angličtině a němčině, získat nespočet zkušeností a odborných znalostí,
navázat mnoho profesních kontaktů i přátelství. Nejdůležitější ze všeho však
je, že jsem objevila, co je v životě opravdu důležité, a stanovila si priority.
Díky Erasmu vím, čemu se chci v budoucnu věnovat a co chci dokázat. Mám
už také představu, jak toho dosáhnout. Byla to zkrátka povedená patnáctina,
díky které jsem se sama v sobě našla.

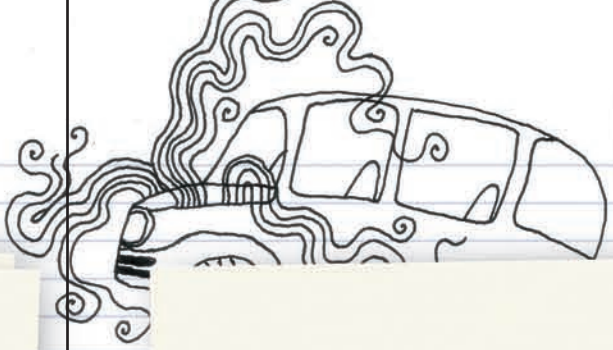

Podělím se s vámi o jeden z mnoha zážitků, na které nikdy nezapo-
menu. Přestože nejde o typický příběh úspěchu, odnáším si z něj cenná
poučení. Mezi mé úkoly během praxe patřila mimo jiné účast na obchodních
jednáních mého oddělení s importéry jednotlivých zemí regionu. Vyzvedá-
vala jsem je přímo na mnichovském letišti.

Můj diář mi dnes napovídá, že na jednání v hotelu Fleming's v centru
Mnichova povezu kromě sebe sedm kolegů z Audi Dánsko. Procházím
turniketem na vrátnici, v kanceláři interní výpůjční služby přebírám prv-
ně v životě klíče od Volkswagenu Caravelle, dodávky, která disponuje osmi
místy k sezení včetně řidiče. Usedám, odkládám kufřík a kabelku, seřizuji
si sedačku i zpětná zrcátka. Po nažhavení svíčky, nezbytném u diesellového
motoru, otáčím klíčkem a ... nic. Ale absolutně NIC! Pokouším se startovat
ještě několikrát, ale motor nenabíhá. Navíc vydává nezdravé zvuky. Co se to
děje? Z kapoty se kouří a v interiéru to začíná zapáchat. Rychle ven! Třeba to
exploduje, co já vím... Beru kufřík a kabelku a spěchám zpátky do kanceláře.
„Promiňte, nestartuje a smrdí!“ Přítomný pán na mě pobaveně zírá a tváří se,
že té blondýně v růžové košili, kostýmku a na podpatcích nevěří ani slovo.
„Víte co, slečno, tak se na to auto pojedeme společně podívat.“ Zaujímám
sebevědomě místo řidiče druhé Caravelle a pán s překvapením zjišťuje,
že startovat i řídit umím! Za minutu jsme na místě a scéna, jež jsme svědky,
nám oběma způsobuje šok.

Anna Dolejší

Škoda Auto, a. s. Vysoká škola
stáž v Audi AG, Ingolstadt
Německo

U auta, které jsem se pokoušela nastartovat, zasahují dva sbory inter-
ních hasičů. Dodávce pod nánosem pěny, která se rozlévá až ke středu silnice,
se zpod kapoty stále kouří. Co teď budu dělat? Z muže sedícího po mém boku
se vzápětí stává opravdový profesionál: „Vy za to nemůžete. Musíte být za
chvilu v Mnichově. Vezměte si tohle auto, tvařte se jakoby nic, jeďte a já to tady
s nimi vyřídím.“

Na nic jsem se radši neptala a vyrazila jsem na dálnici. Po nějaké době
zastavuji před hotelem Kempinski, kam právě přicházejí i mí hosté doprová-
zení slečnou recepční. Jak se mi ulevilo po zjištění, že na mě dlouho nečekali!
Usedáme do auta a vydáváme se dobýt Mnichov.

Sleduji dopravní značení a informace o zácpách a uzavírkách, řídím se
pokyny navigace a vyřizuji v němčině několik pracovních telefonátů. Naopak
anglicky zodpovídám všetečné dotazy sedmi byznysmenů, kteří si navíc přejí
tu ztišit rádio, tu zesílit klimatizaci. Konečně zastavujeme na místě určení a já
předávám dánskou skupinku kolegyním. Mířím s dodávkou k nejbližšímu parko-
vacímu domu v okolí. Vytahuji lístek z automatu, závora se zvedá a vrata za ní mi
místo očekávaného vjezdu do garáží otevírají ... těsný výtah! Ale ne, pomyslím si.
Závora se za mnou zavřela, vrátit se už není možné také kvůli koloně aut stojících
za mnou. Musím! Jako zázrakem se mi daří najet s maximální opatrností do vý-
tahu, kde zbývají jak mezi sklopenými zrcátky a stěnami, tak mezi střechem auta
a stropem výtahu pouhé dva tři centimetry. Parkuji a pospíchám na jednání.

Celodenní schůzka proběhla podle plánu, přesto jsem byla jako na trní při
pomyšlení, že z parkovacího domu není bez použití výtahu úniku. Moje obavy
se večer naplnily. Výtah určený pro výjezd byl na rozdíl od výtahu vjezdového
vybaven lepšími bezpečnostními senzory snímajícími velikost a pozici auta, což
způsobilo, že se i s dodávkou po ujetí necelého půl metru zasekl a já jsem zde
čekala na vysvobození. Bylo mi velmi úzko, když jsem zjistila, že telefonní signál
ve výtahu není a že ani nemožu z auta vystoupit a stisknout nouzové tlačítko,
protože moje dodávka vyplňuje devadesát pět procent objemu výtahu... Personál
přivolaný po dvaceti minutách rozčilenými čekajícími řidiči deaktivoval bezpeč-
nostní zařízení a spustil výtah do přízemí. Když se vrata otevřela, nikdo nevěřil
svým očím. Dodávku ve výtahu na osobní auta prý ještě neměli...

Toho dne již kupodivu žádná další katastrofa nenastala. Vyčerpaná
jsem se vrátila do svého bytu a teprve tehdy mi došlo, že jsem zažila tolik
stresu jako doposud nikdy. Adrenalin pomalu klesal a já jsem, tentokrát ve
snu, prožívala všechno ještě jednou. S odstupem času si velmi cením zjištění,
že mě stresové situace pobízejí a motivují k vysokému výkonu. Této skuteč-
nosti se snažím dále využívat. Zapalovat dodávky se ale nechystám.

München

Erasmus na řecký způsob

„O paliatzis, o paliatzis!“, bylo slyšet z megafonu pod okny o půl deváté ráno a já se tak probudila do dalšího pracovního dne. Přesně jako hodinky, ale aspoň o víkendech by mohli dát pokoj! Každé ráno projíždějí městem se svými věčně prázdnými dodávkami a sbírají věci, co ostatní už nepotřebují. Stejně jim nikdo nic nedá. Řekové mají krizi...

Tak doma prý zase sněží a jsou vánice. Já si to do práce vyšlapuju kolem přístavu pěkně v balerínách; po levé straně mimo turistickou sezónu špinavé a s teplejšími dny stále více zapáchající moře, v nedaleké vzdálenosti velké nákladní lodě a na chodníku sem tam nějaký ten rybář; bůhví, komu své úlovky prodává... Napravo nekonečné množství kaváren přečpaných slečinkami na podpatcích se zaručeně pravou Vittonkou, sledované nepřístupnými mládenci v tmavých slunečních brýlích, bez úsměvu na tváři. Všichni přišli tak na dvě hodinky popíjet své ranní, polední, odpolední a pak i večerní frappé. Skladba stejně vypadajících lidí se několikrát přes den změní, vytižení kaváren k večeru: z denních kaváren se stávají noční kluby - nejen, že si není kam sednou, pak už ani stoupnout.

„Kolik nám dneska přijde děti?“, ptám se. Rychle přepočítám peníze v kase, zkontroluju naplánované časy jednotlivých škol. Pět tříd, dvě školy... dneska to bude kmitat.

„Kaliméra“, rozdělíte se asi po třídách, ne? Vy s těmi menšími dětmi si můžete sednout na polštářky u dveří, ostatní pokračují do natáčecí místnosti. Ta děti a mládež stejně baví ze všeho nejvíc. V rámci vzdělávacích

Kristýna Čechovská

Masarykova univerzita, Brno
stáž v Thessaloniki Cinema Museum
Řecko

programů se tak poprvé vžijí do rolí herců, scénáristů, režisérů, maskérů a osvětlovačů a hlavně, což byl samozřejmě záměr muzea, pořádně se vydovádí a ještě si to sami natočí. Taková škola hrou na řecký způsob. A kdo ví, třeba z nich nakonec bude někdo ještě slavnější než herečka Melina Mercouri, které přišla s nápadem Evropského hlavního města kultury. Jedním z nich byla v roce 1997 také Soluň, kde se tehdy založilo právě i Kinematografické muzeum.

Ano, i tuto informaci se děti a návštěvníci dozvědí v nově zrekonstruovaném a špičkovou technikou vybaveném bývalém přístavním skladišti, dnešním Thessaloniki Cinema Muzeu. Cizincům s radostí objasním všechny jejich dotazy, Řekům odpovídám sporadicky a částečně – moje řečtina je zatím na chabé úrovni, ale „moc pěkně mluvíte, slečno! Víte, že řečtina je jeden z nejtěžších jazyků na světě?“. Možná, že kdyby se sami Řekové odhodlali naučit se pořádně některý z cizích jazyků, které na světě existují (ale samozřejmě nejsou tak důležité!), pochopili by, že zas až takové terno to s řečtinou není. Ale kdo nebyl chvíli venku, Řecko vidí jako pupek světa. Kde se bere to jejich sebevědomí?! Aspoň některým tak trochu po první polovině tohoto roku sklaplo...

„Máte to tu moc hezké, slečno, odkud že jste? Á, Praha je vaše hlavní město, že? Jako v pohádce to tam vypadá“. Projdu všech sedm místností, v každé se zastavím, zjistím, že fungují interaktivní materiály a všechny promítačky, zkontroluju dostatek brožurek v angličtině i řečtině, vypnu světla v promítací místnosti, uspořádám rekvizity v natáčecím sále a přepočítám peníze. Je mi jasné, že nebytí vzdělávacích programů, neměla bych kde pracovat. Samozřejmě muzeum je jako státní instituce dotované, ale prostředky získané od běžných návštěvníků nepokryjí ani měsíční náklady na jednoho zaměstnance. Těch pracuje v muzeu kolem šesti. Během vyhrocených dnů v Řecku se sice neúčastní stávek, ale jejich finanční ohodnocení by je v opačném případě vlastně téměř omlouvalo. Teda až na pana ředitele. Jeho nadprůměrný plat, zhruba 6 hodin týdně strávených v muzeu a zubní praxe jako hlavní zaměstnání, to všechno mě ještě stále dokáže vytočit.

Nadšení a energie mé přímé nadřízené mě zase nechávají v údivu a říkám si, jak by bylo fajn, kdyby takhle vypadal běžný zaměstnanec muzea. Vzdělávací programy jsou jejím dítětem a já se od ní můžu jen učit. Zjišťuju historii řeckého filmového světa a tím vlastně i historii Řecka. Žasnu nad vybavením muzea, nad nápaditostí, s jakou bylo nedávno rekonstruováno.

Domýšlím si, kde na to řecká vláda vzala peníze a jak to asi bude s návratností. S radostí prodávám nádherné suvenýry a s nadšením si povídám s cizinci o muzeu, řeckém filmu, řecké kultuře a tradici a řecké krizi. Těší mě ohlasy na mou víc než dostatečnou angličtinu. A naprosto chladnou mě nechá stížnost na mou nedostatečnou řečtinu.

Je to tak, Řekové si rádi z lidí nechají dělat otroky. Rádi se nechávají obsloužit ponížným personálem. Rádi si na ponížný personál stěžují. Rádi se vychloubají svou historií a krásou země. Rádi tu krásnou zemi znečišťují a rádi nadávají na politiky a systém. Rádi berou peníze od vlády, která je nemá. Rádi dostávají věci zadarmo, takové, které jsou všude jinde v Evropě zpoplatněny. A rádi protestují, když jim je někdo bere. Ještě raději nerespektují pravidla – pravidla silničního provozu, pravidla státu, ale i pravidla obecného slušného chování. Rádi ale taky ukážou svou nadměrnou dobrosrdečnost – v rodině, mezi přáteli, mezi známými. Řekové se rádi baví, rádi si užívají večerního života, rádi pijí, mají rádi frappé a rádi jedí. Víc než jakýkoli národ rádi hovoří o své velké minulosti. A jen neradi si připouštějí, že s ní v současnosti mají pramálo společného. Nadchnou-li se pro práci, jsou to nejlepší zaměstnanci. Nenadchnou-li se (a to mnohem častěji), dopadá to s Řeckem tak, jako v zimě. Cizinci Řecko milují. Většinou do té doby, dokud v něm nežijí nebo nerozumějí, co Řekové říkají.

A já? Co se pracovní stáže týče, poučila jsem se. Vím, jak svou práci v oboru Management v kultuře dělat chci. Třeba vzdělávací programy u nás většinou nemají takovou úroveň ani popularitu, jako je tomu v Helénské republice. Je odkud se inspirovat, hledat nové cesty, stačí trochu fantazie, ale i odvahy. Na druhou stranu ale taky už vím, jak svou práci nikdy dělat nechci.

Co se týče samotného Řecka... Všichni se mě ptali, jestli už zůstanu. Vlastně čekali mou jednoznačnou kladnou odpověď. Většinou jsem se jim tak trochu vysmála a tím je překvapila. Jen ti, kdo si uvědomovali, jak to s jejich zemí opravdu vypadá, jen ti, co byli v zahraničí, jen ti mi rozuměli. A pomáhali balit kufry. Jenže pak si doma pustím řeckou hudbu, prohlédnu fotky a někdo z mých řeckých kamarádů se mě zeptá: „Ti kaneis?“, a já už zase hledám nejlevnější letenky.

Lenka Tvrzníková

Univerzita Palackého v Olomouci
stáž v Landesmuseum Württemberg, Stuttgart
Německo

Muzejní Erasmus

Landesmuseum Württemberg ve Stuttgartu jsem si pro svůj pracovní pobyt Erasmus vybrala ze studijních důvodů, protože jsem zde zároveň plánovala uskutečnit výzkum ke své diplomové práci. Vyjma počátečních potíží se sháněním ubytování se celý průběh stáže odvíjel už naprosto bezchybně. Nastoupila jsem do oddělení „Umění a kulturních dějin“ pod vedení dr. Kathariny Küster-Heise, která se stala na dobu příštích 3 měsíců mým nedocenitelným průvodcem nejen v otázkách odborných a pracovních, ale také v oblasti poznávání kultury Baden-Württemberska, a to včetně „kulinářského poradenství“.

Velmi ráda také vzpomínám na odpolední „čajové pauzy“, kdy vždy jeden z kolegů, který právě držel službu, připravil čaj a drobné pečivo a cinkotem zvonku přivolal kolegy z ostatních kanceláří k přátelskému setkání a rozhovoru nad šálkem čaje, kdy se na přetřes dostaly záležitosti pracovní i věci soukromé. Tento (u nás myslím) neobvyklý zvyk jedinečným způsobem utužoval kolegiální soudržnost a přátelské vztahy na oddělení a umožňoval osvěžující vybočení ze stereotypu každodenního pracovního vypětí.

Zásluhou výborného odborného vedení dr. Küster-Heise se mi podařilo během krátké doby 3 měsíců proniknout do nepředstavitelně bohaté škály činností kurátora uměleckých sbírek, seznámila jsem se se širokým spektrem aktivit a pronikla do systému fungování velké muzejní instituce. Zemské muzeum ve Stuttgartu mě také všestranně podporovalo v mém vlastním výzkumu k diplomové práci.

Ve výčtu přínosů a zkušeností, které mi stáž Erasmus zprostředkovala, nemohu nezmínit také své cestovatelské zážitky. Ty byly v důsledku mé pracovní doby (9:00-17:30) omezeny na víkendové dny, přesto jsem však nevynechala jediný víkend, abych se nevypravila za poznáváním atraktivních míst a zajímavostí spolkové země Baden-Württemberg.

Pracovní stáž Erasmus ve Stuttgartu pro mě byla velmi přínosnou etapou mého studia, která mi přinesla nejen jazykové zdokonalení a nové odborné dovednosti a znalosti, ale také poznání mnoha zajímavých lidí a nedocenitelné kulturní a cestovatelské zážitky. Při vzpomínce na Stuttgart se mi vybaví vůně jehličí a svařeného vína a kouzelná atmosféra nadcházejícího adventu, linoucí se z vánočních trhů na Schillerově náměstí.

cancel

S Erasmem poprvé do práce

Jako informatik jsem si nemohl zvolit lepší zemi. Irsko, tahoun informačních technologií, ale zároveň divoká země s krásnou přírodou, hospůdkami plnými živé hudby a v neposlední řadě i se světoznámým pivem Guinness. A skvělými lidmi z celé Evropy, kteří mi přirostli k srdci.

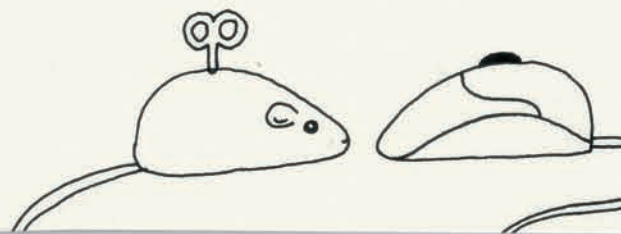
První den byl křest ohněm. „Tady si vezmi počítač, nainstaluj na něj Windows a můžeš začít.“ To mi řekl můj nový šéf, jehož přístupu si teď s odstupem velmi cením. A tak jsem začal, i když jsem musel často chodit požádat o pomoc jednoho z mých kolegů (mimochodem Francouz). Ten mi postupně vysvětlil, jak celý systém, na němž firma pracovala, funguje. Můj šéf mi mezitím dopodrobna popsal, co ode mě požaduje (razil motto „Ruku na to“) a čeho se mám vyvarovat.

Měl jsem opravdové štěstí, že jsem stáž našel v mém oboru. Oněch šest měsíců jsem byl pilným testerem softwaru. Jak říká Murphy: „Každý počítačový program obsahuje alespoň jednu chybu.“ a v Irsku tomu není jinak. A tak jsem hledal chyby a nesrovnalosti, občas měřil výkon systémů nebo vytvářel dokumentaci. Ke konci jsem se dokonce dostal ke komunikaci se zákazníky, na což jsem dodnes pyšný.

Velmi si cením možnosti osahat si a vyzkoušet si prakticky to, co se ve škole učíme jen teoreticky. Probírali jsme sice operační systém Linux, ale úkoly vypadaly až příliš uměle vykonstruované a neměly praktické využití. Naproti tomu na stáži jsem v Linuxu dělal dennodenně a zvykl jsem si na něj víc než za semestr na vysoké. Dostal jsem se i k periferiím, které jsem dřív viděl jen na obrázku: paměti, procesory či počítače v hodnotách blížících se ceně malého auta.

Jaká by ale byla práce bez kolegů - a já na ně měl obrovské štěstí a rychle jsem mezi ně zapadnul.

Na pracovní pobyt Erasmus budu vždy vzpomínat jako na skvělou životní příležitost, jež mě obohatila o mnoho zkušeností, které bych jinak nezískal. Napadá mě část verše od skupiny Chinaski, který stáž dokonale vystihuje: „Jaký si to uděláš, takový to máš.“ A já si to udělal tak, že nelituju jedině sekundy.

Jan Pillár

Univerzita Pardubice
stáž v MPSTOR, Cork
Irsko

Milada Píchová

Masarykova univerzita, Brno
stáž v Inlingua Castellón
Španělsko

Erasmusnomád

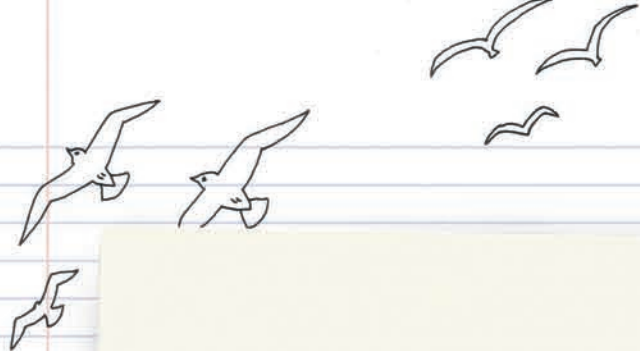
Kouknu do zpětného zrcátka a musím se pousmát. Na zadních sedáčkách naskládané brusle, kolo, kytara, stativ a koloběžka a někde hluboko v kufru tašky plné knih, slovníků a oblečení. Zkousím si představit tohle maličké auto z ptáčích perspektivy a napadá mě, že je to, jako bych si ve vlastní ulitě vozila z místa na místo jen to nejdůležitější. Za sebou mám skoro dva tisíce kilometrů a před sebou tři sta dnů v jednom z mých dalších „doma“.

Překonávám horský přejezd a mým značku, která mě vítá v nové zemi. Jsem v cizině, ale nepřipadá mi to tu ani trochu cizí... Tudy už jsem jednou se stejnou nedočkavostí projížděla, jen nás tenkrát bylo víc. Na chvíli se zastavím a vyhlížím moře a pak hop zpátky do auta, už se stmívá. Barcelonu nechávám za zády a pokračuju dál na jih, směr Valencie – až tam se ale nechystám. Sjíždím z dálnice o hodinu dřív a přede mnou se otevře pohled na moře a známé obrysy skal, které malebně lemují pobřeží. Už jen několik kilometrů...

„Mili! Como estás?, guapa!“ Objetí, dvě španělské pusy na tváři, další objetí a úsměvy. „Muy bien, gracias!“ odpovídám nesměle, protože si uvědomuju, že jsem tímhle krásným jazykem nepromluvila nahlas už roky. V ruce mi zacinkají klíče a Alex s Lucou mi pomůžou vynosit všechny mé „poklady“ nahoru. Cizinci, ale přitom se tak dobře známe a cizí si vůbec nejsme. Dlouho si vyprávíme – jsou to léta, co jsme se neviděli – a já u toho s překvapivou lehkostí oživuju „zapomenutý“ jazyk. Když se za nimi zaklapnou dveře, je už dávno po půlnoci; kufry nechám stát na chodbě, vyndám jen spacák a z ložnice tajně vytahuju matraci na balkon. Je tma, slyším mořské vlny a zapomenuté cikády... vůbec se mi nechce spát, cítím, jak mi buší srdce. Únavou z dlouhé cesty, radostí ze znovusetkání, nervozitou z nové práce? Hlava je samý otazník, ale příštích několik měsíců postupně přinese odpovědi.

Crrrrrrr!!!!!! Co teď? Za kterými dveřmi je koupelna, v jakém kufru mám dokumenty, kde je zastávka autobusu a jak dlouho to trvá do centra? V bytě výbuch, rozházené tašky s věcmi a nedojedená snídaně, ale před

devátou se mi daří zavřít za sebou domovní dveře. O zábradlí se opírá usměvavý starší pán, překvapeně ke mně vzhledne a pronese: „Co takhle brzo, ranní ptáče?“ Ranní ptáče?! Oplácím mu úsměv, pomyslím si, že není nad španělský denní režim a utíkám probouzejícím se městem do práce.

Překvapuje mě, jak rychle se orientuju – obejdu se bez mapy i bez pomoci kolemjdoucích – a přitom vím kudy kam. Poznávám každou ulici, teď za rohem doleva, a potom přes náměstí až k parku Ribalta. Ale tady dřív byla moje oblíbená kavárna, kdepak je jí konec? Á, vidím, že konečně dodělali pěší zónu, my jsme se tu kdysi tolikrát motali mezi auty... Stejně město, stejní lidé, stejné ulice a stejná řeč. Tak co se změnilo? Já? Ne, zase na mě volají „Rubia!“, blondýnko, přestože mám světle hnědé vlasy – se snědou Španělkou si mě zkrátka nikdo nesplete. Neotáčím se, ale nevádí mi to, melodická španělština je hudbou pro mé uši a patří to ke koloritu živého města stejně jako pouliční muzikanti, výskání dětí a netrpěliví řidiči.

Ani jsem se nenadála a stojím přede dveřmi malé jazykovky v samém centru. Aha! Tak to bude ta změna! Teď se karta obrátila a vracím se učit angličtinu do stejného města, kde jsem ji jako Erasmačka před lety studovala. Je to můj druhý milovaný jazyk, takže se těším a ze samotného učení nemám vůbec strach, to spíš z nového prostředí. Celou stáž jsme domlouvali na dálku, což je jiné než osobní pohovor, a člověk vlastně do poslední chvíle nemá představu, jaké to bude.

Vezmu za kliku a všichni hned poznají, kdo to přišel – „la chica checa“. Čeká mě vřelé přivítání a začátek nekonečného seznamování,

tolik tváří a národností, které člověk pozná během Erasmus stáží, nemá snad s ničím srovnání. Během chvíle mám na stole štos učebnic a o pár dní později už mi s důvěrou svěřují první lektorské hodiny. Práce mě baví, protože mám ráda lidi, a středomořská přívětivost a radost ze života je nakažlivá.

Utíkají dny a týdny a mně připadá, že skrze všechna má nová setkání poznávám Evropu – a nejen ji – stylem, jakým se to běžnému turistovi nepoštěstí. S ostatními lektory i se studenty z různých koutů světa si povídáme o místech, která v běžných průvodcích nenajdete, vaříme a ochutnáváme jídla z různých kuchyní, porovnáváme své rodné jazyky, učíme se pár vět a smějeme se vzájemné výslovnosti, vyměňujeme si adresy, zveze se k sobě na návštěvy: „Musíš přijet, napiš, zavolej, chci Ti ukázat, musíš vidět...!“

Jsem o pět let starší a vím, že tohle není totéž jako erasmácká studentská léta. Chodíme do práce, kterou jsme si sami vybrali a pro kterou vybrali nás, a většina mých kolegů není na stáží, ale žije tu natrvalo. Přesto – a možná je to dáno mezinárodním prostředím naší jazykovky – nás neopouští touha poznávat, učit se a objevovat a také dobře využít čas, který na sebe máme. Nikdo už vám nepomůže s hledáním práce, bytu a kamarádů, jste tu sami za sebe, v práci musíte být zodpovědní a po práci se umět sami zabavit. Mně to ale přináší nenahraditelný pocit svobody a soběstačnosti a všechno, co prožívám, je o to intenzivnější.

Když jsem sem před lety přijela na Erasmus poprvé, netušila jsem, co všechno to odstartuje, ani že mě mé toulavé boty zanesou zpátky. Ale pravda je, že hned po prvním návratu domů jsem zůstala hladová po cestování a zážitcích a došlo mi, že není lepší způsob, jak poznat jakoukoli zemi, než se tam odstěhovat, studovat nebo pracovat, začlenit se mezi „domorodce“, přijmout jejich odlišnosti, osvojit si cizí jazyk a... žít.

Nikdy to není zadarmo a každý příběh má dvě strany mince. Já jsem takhle ztratila velkou lásku, doma mě vidí jen na Vánoce a s kamarády ze všech koutů světa se můžu scházet jedině na Skypu. Přes to všechno, ten pohled na zavazadla ve zpětném zrcátku, nová cesta a radost ze života, svoboda a vítr ve vlasech, mi to vynahrazují...

Sedím na náměstí malého přímořského městečka a na kus papíru dopisuji tužkou tento příběh. Číšník na mě mrkne a postaví přede mě můj oblíbený „zumo de naranja“. Léto uteklo jako voda, je znovu září a začal nový školní rok. Nikam však nespěchám, pracovní stáž mi už skončila. Ptáte se, co tady tedy ještě dělám? Rodiče se mě také ptají a kamarádi vyzvídají, kdy se vrátím domů... ale já přece jsem doma. V Evropě.

Erasmus: Your turn!

Měla jsem v tom jasno – pracovní stáž mi otevře dveře. Psal se rok 2009, já byla na studijní stáži v norském městečku Volda, kde se budoucí animátoři, již tradičně, vydávají na cestu do sousedící Velké Británie, aby přičichli k tomu kouzelnému světu možností. Tam, v ulicích rušného Londýna, kde na mě vykukovala jména slavných tvůrců pomalu na každém rohu, tam se mě zmocnil ten pocit – musím to zažít na vlastní kůži!

Plna očekávání se prodírám davem lidí na stanici metra Oxford Circus, procházím bez povšimnutí kolem výloh na Oxford Street, které lákají na letní slevy. Už zahýbám za roh – Berwick Street – blížím se k adrese studia Loose Moose Productions. Nádech, výdech, zmáčknu zvonek: „To jsem já, jsem tu na pracovní stáži!“ a zadýchám se na schodech do čtvrtého patra, takže mám potíže se srozumitelně představit, omlouvám se a vzápětí ze mě padají veškeré obavy. V malém studiu, s výhledem na záplavu střech, panuje přátelská atmosféra, všichni mě rádi vidí, ptají se, jaká byla cesta a už držím v ruce šálek černého čaje s mlékem – jak jinak, jsme přece v Londýně. Tohle místo se mi stalo domovem, každý den sedím v druhém patře červeného autobusu, čtu si knihu v metru, těším se do práce – cítím se jako pravý animátor – na několik měsíců, které jsem byla pevně rozhodnutá využít, jak nejlépe dokážu.

Studio jsem objevila vlastně náhodou. Nebylo v mém původním seznamu „Kam by bylo dobré se dostat (ale zároveň ve skrytu duše tuším, že je to nemožné)“. Poslala jsem krátký e-mail, dokonce jsem zapomněla připojit i všechna doporučení. Za několik málo dní na mě čekala v poště odpověď: „Líbí se nám tvoje práce a budeme rádi, když s námi budeš spolupracovat.“ Zaujala jsem animovanými jeleny – inspirovanými mým vlastním příjmením a bandou losů – mými severskými přáteli. V logu studia Loose Moose je také los – to mi ale došlo až později...

Přijela jsem jako neobratný začátečník, tápající v oblasti 3D animačního software, a po těch několika měsících odjíždím vyzbrojená triky profesionála s dlouholetými zkušenostmi. Můj mentor mi ale rozhodně nedal nic zadarmo. Hned po první výměně e-mailů o náplni mého pobytu ve studiu se těšil, jak můj naivní pohled zkonfrontuje s realitou. Za což jsem mu velmi vděčná. Nejenže už teď vím, kam mám kliknout, když chci simulovat pohyb praporu třepotajícího se ve větru, ale dostalo se mi i několika významných

rad do života. Vždycky, když jsem se dostala do slepé uličky a nevěděla jak dál, moje ruka se vymrštila do vzduchu se zvoláním „Trouble!!!“, Dave se otočil na židli se zamyšleným výrazem ve tváři, jakoby se snažil dopředu uhodnout, co že jsem to zase mohla pokazit. Bylo to skvělé – teď se dovim opět něco nového, moje obzory se rozšíří do nečekaných končin, budu vyvedena z temných koutů nevědomosti – vždyť chybami se člověk učí! Po vyřešení problému Dave všechno, co napravil, nekompromisně vrátil do původní pošramocené podoby: „Your turn!“ Učím se.

Můj hlavní úkol je vytvořit znělku pro studio Loose Moose. Je to výzva. Nejsem tu jen na vaření čaje a koukání pod ruce, jak se co dělá. Mám vlastní, odpovědnou a kreativní práci. Možná na ní záleží moje budoucnost – je to jako hozená rukavice? Budu jednou opravdu pracovat v tomhle inspirativním londýnském prostředí? Po několika dnech tvůrčího vypětí to mám promyšlené – ve znělce bude los. Kromě znělky, na které usilovně pracuji, se zajímám i o další dění ve studiu. Sleduji postupný vývoj krátkého animovaného příběhu Being Bradford Dillman, kde i připojím ruku k dílu. Nakukuji pod pokličku reklamní tvorby a kombinace animované postavičky s reálným prostředím a hercem natáčeným v ateliéru – kde se dá mimochodem vytvořit i úžasně vonící zahrada, jako živá! Rozhodnu se vyzkoušet si to taky – veškeré moje aktivity dostávají ze strany studia podporu, mám pocit, že pomalu zvedám tu hozenou rukavici. Chodím do práce dřív a odcházím často poslední – přátelé si ze mě dělají legraci, ale moje nadšením zářící oči se dál odrážejí ve sklenici zázvorového piva a tři měsíce utečou jako voda.

Znělka je hotová. Má dvacet vteřin. Tohle tu po mě zbude. Balím si poznámky. Můj poslední den. Schody do čtvrtého patra už zvládám bravurně. Majitel studia si mě zavolá na kobereček: „To co jsi tu udělala, není dobré... je to výborné!!!“ Na závěrečném společném obědě panuje podivná atmosféra loučení. Jsem srdečně zvána na premiéru krátkého filmu Being Bradford Dillman. Slibuju, že se určitě ráda ukážu. Koupím si klobouk, abych si přivezla kousek Londýna domů. Nosím ho ráda a piju černý čaj s mlékem. Společnost mi dělá dřevěný losík – památka na mou stáž ve studiu Loose Moose. Moje znělka se na jejich webovkách docela pěkně vyjímá. Otevřely se mi tedy ty pomyslné dveře? To se ukáže časem. Ale zase se mi o kousek pootevřely oči.

Budu ráda, když navštívíte můj blog <http://veronykajelinek.blogspot.com>

Veronika Jelínková

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
stáž v Loose Moose Productions Ltd., London
Velká Británie

Studie programu Erasmus zpracované Evropskou komisí

Dostupné na internetových stránkách Evropské komise:

<http://ec.europa.eu/education/erasmus>

- ★ Průzkum sociálně-ekonomického zázemí absolventů studijního pobytu Erasmus
- ★ Studie profesní hodnoty programu Erasmus (dopad realizovaných mobilit programu Erasmus na profesní rozvoj studentů a učitelů)
- ★ Studie dopadu realizace programu Erasmus na vysokoškolské vzdělávání
- ★ Erasmus Success Stories
- ★ Statistiky programu Erasmus v evropském kontextu

Užitečné odkazy

-
- ★ Erasmus v České republice: <http://www.naep.cz/erasmus>
 - ★ Databáze závěrečných zpráv studentů ze studijních pobytů a pracovních stáží Erasmus: <http://erasmus-database.naep.cz/>
 - ★ Facebook ERASMUS & SPOL.: <http://www.facebook.com/erasmusaspol.studenti>
<http://www.facebook.com/erasmusaspol.vysokeskoly>
 - ★ Dům zahraničních služeb: www.dzs.cz
 - ★ ESN ČR: <http://www.esn-cz.cz/>
 - ★ Study Abroad without Limits in EU: <http://www.studyabroadwithoutlimits.eu/>
 - ★ Evropská komise v Bruselu – stránky věnované programu Erasmus: <http://ec.europa.eu/education/erasmus>
 - ★ European Portal to Learning: <http://ec.europa.eu/ploteus/>

Erasmus očima studentů 2

Pracovní stáže

Uspořádala: Olga Heclová a Jana Pávková

Odborná korektura: Lukáš Andree

Grafický design: Hedvika Člupná

Kresby: Magda Andresová

Fotografie studentů: Milada Píchová (str. 1, 15, 16, zadní obálka)

Obrázky z plakátu: Veronika Jelínková (str. 18, 19)

Vydává: Dům zahraničních služeb

Náklad: 5 000 ks

Praha 2011

Tento projekt byl realizován za finanční podpory Evropské unie.

Za obsah publikace odpovídá výlučně autor/ka.

Publikace nereprezentuje názory Evropské komise a Evropská komise neodpovídá za použití informací, jež jsou jejím obsahem.

ISBN: 978-80-87335-22-2

Date :

Day :

Dům zahraničních služeb (DZS)
Národní agentura pro evropské vzdělávací programy (NAEP)
Na Poříčí 10.35/4
110 00 Praha 1

www.naep.cz/erasmus
erasmus@naep.cz

Tato publikace byla realizována za finanční podpory Evropské unie.

ISBN 978-80-87-335-22-2

